

Rapport

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat twee ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee op 18 september 2008 op risicovolle wijze een verdachte hebben achtervolgd door een woonwijk in Maastricht.

Ook klaagt verzoeker erover dat de Koninklijke Marechaussee niet bereid was om actie te ondernemen nadat hij dit optreden bij de brigade op 18 september 2008 had gemeld.

Beoordeling

I. Ten aanzien van de achtervolging

Bevindingen

1. Op 18 september 2008 zagen twee ambtenaren van de Koninklijke Marechaussee (KMar), H. en V., dat een personenauto met een Belgisch kenteken de Nederlandse grens passeerde bij Maastricht. H. en V. zaten in een opvallende dienstauto en controleerden alle auto's in het kader van de MTV-controle (Mobiel Toezicht Vreemdelingen). Dit is controle van alle auto's en personen die de Nederlandse grens oversteken op illegaal verblijf in Nederland. Vanwege het type auto en het uiterlijk van de bestuurder vermoedden zij dat het een drugsrunner betrof. Zij gaven de bestuurder een stopteken door middel van de stoptransparant. Vervolgens reed de auto er hard van door. V. en H. waarschuwden de meldkamer. V. is patrouillecommandant en bepaalde daardoor zelf om zwaailicht en sirene te voeren.

2. De bestuurder van de vluchtende auto reed vervolgens een woonwijk in. Bij de "ingang" van deze woonwijk staat een bord dat aangeeft dat met een snelheid van 30 km per uur mag worden gereden. V. en H. kenden deze omgeving niet. De achtervolging ging langs een basisschool die bijna uitging, een 30 km zone en eindigde in een woonerf. De achtervolgde auto raakte bijna mevrouw D. en reed daarna rechtdoor in volle vaart een grasveld op en kwam tot stilstand tegen een boom. Vlak voor dat de auto de boom raakte, sprong de bestuurder uit de rijdende auto en rende weg. Deze boom stond vlak naast de woning van verzoeker. Gelet op de route was de achtervolgde auto op weg naar België. Daartoe had hij rechtsaf moeten slaan op het punt waar hij rechtdoor het grasveld opreed. V. en H. bleven bij de auto van de verdachte om geursporen veilig te stellen. Hun collega's hielden de verdachte even later aan en droegen hem over aan de Belgische autoriteiten. De verdachte bleek in het herkenningssysteem de gevaren classificatiecodes vuurwapengevaarlijk en harddruggebruiker op zijn naam te hebben staan.

3. Verzoeker en mevrouw D. waren erg geschrokken van deze gebeurtenis. Zij waren bang dat er zou worden geschoten. Verzoeker had de achtervolging zelf niet gezien. Hij zat in zijn tuin en hij hoorde het geluid van hard rijdende auto's en de klap toen de verdachte

tegen een boom reed. Hij zag boven de scheidingsmuur het dak van de KMar-auto. Verzoeker belde die middag de meldkamer van de KMar. Hij uitte tegen KMar ambtenaar S. zijn zorgen omdat er in de woonwijk ongelukken hadden kunnen gebeuren. Hij wilde dat de KMar hier lering uit trok. Vervolgens diende hij op 22 september 2008 een klacht in.

4. De Commandant van de KMar verklaarde op 20 februari 2009 verzoekers klacht ongegrond. De Commandant volgde in zijn beslissing het advies van de klachtencommissie van 27 januari 2009. In dit advies zijn uitgebreide verklaringen van de betrokken ambtenaren V. en H., de getuige, mevrouw D., verzoeker en twee KMar-ambtenaren (S. en B.) opgenomen.

5. Dit advies luidde onder meer als volgt:

De bestuurder van het KMar-voertuig heeft zijn rijgedrag aangepast aan de omstandigheden waaronder de achtervolging plaatsvond. Zij waren de auto uit het oog verloren. Tijdens de achtervolging hadden V. en H. overwogen om de achtervolging af te breken vanwege gevaarstelling voor het overige wegverkeer. Mevrouw D. had verklaard dat de vluchtauto haar bijna over de voeten reed en dat de KMar rustig had gereden. Bij de school waren enkele volwassenen en enkele kinderen, maar verder geen andere personen geweest. Het rijgedrag van de KMar was niet onverantwoordelijk geweest. Zij hadden optische en geluidssignalen gevoerd om de andere weggebruikers tijdig opmerkzaam te maken op hun komst.

6. Verzoeker was het niet eens met de beslissing van de Commandant en richtte zich op 27 maart 2009 tot de Nationale ombudsman. Hij deelde in zijn verzoekschrift en latere e-mailberichten onder meer het volgende mee.

Hij vond dat de KMar te hard en onverantwoordelijk had gereden, omdat de KMar bij het ingaan van de laatste bocht eerst 200 meter achter de verdachte had gereden, maar wel had gezien dat de verdachte tegen een boom reed. Deze laatste afstand was ongeveer 80 meter geweest. Daarom moest de KMar volgens verzoeker deze afstand flink hebben verkleind, en daarmee harder hebben gereden dan de verdachte.

Hij vond dat er in een woonwijk dodelijke ongelukken hadden kunnen gebeuren. Hij was er van overtuigd dat de KMar niet wist dat de vluchtroute langs een basisschool en een woonerf voerde, zodat zij niet wisten welke risico's zij hadden genomen. Het was zuiver geluk geweest dat er geen slachtoffers waren gevallen.

Hij begreep niet dat er eerst zo hard en onverantwoordelijk was gereden en de KMar vervolgens geen moeite deed om de verdachte aan te houden.

7. V. verklaarde op 28 augustus 2009 telefonisch aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman dat zij niet hard hadden gereden, op het laatste stuk ongeveer 40 km per uur. Toen zij langs de school kwamen hadden zij gezien dat de school nog niet

uit was, anders hadden zij de achtervolging afgebroken. Zij hadden de verdachte niet meer gezien. Daarom moest hij er rekening mee houden dat de verdachte tussen andere auto's geparkeerd stond, of zelfs iemand kon gijzelen. Hij had wel eens een achtervolging afgebroken. Bijvoorbeeld van een drugsrunner, omdat het hem bekend is dat deze personen heel hard en gevaarlijk rijden en grote risico's nemen. Zij kunnen dan een ongeluk veroorzaken. De zichtbare risico's die deze verdachte nam waren echter niet zodanig dat hij om die reden had besloten om de achtervolging af te breken. Zij hadden de afstand van 200 meter niet kunnen verkleinen. Hij gaf als mogelijke verklaring voor het feit dat zij desondanks de verdachte wel tegen een boom hadden zien rijden, dat het grasveld veel groter was dan hij had gedacht.

8. H., bestuurder van het KMar-voertuig verklaarde op 28 augustus 2009 telefonisch aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman dat zij niet hard hadden gereden. Hij was ook ME-chauffeur en had diverse aanvullende rij-opleidingen gehad om met spoed te rijden. Zij waren de auto uit het oog verloren. Hij had ervaring met achtervolgingen. Hij had wel eens een achtervolging afgebroken. Vooral van een drugsrunner, omdat daarvan bekend is dat zij hard rijden, zich niet aan de verkeersregels houden en niet stoppen, waardoor de kans dat zij iemand aanrijden aanwezig is.

9. De minister van Defensie haalde in zijn reactie van 25 september 2009 op de klacht de verklaringen aan van de betrokken ambtenaren in het interne klachtonderzoek van de KMar. De minister kwam tot dezelfde conclusie als de Commandant op basis van het advies van de klachtencommissie. Hij vond het rijgedrag van de bestuurder van de KMar niet onverantwoordelijk. Het gebruik van optische en geluidssignalen diende om de overige weggebruikers tijdig opmerkzaam te maken van een voorrangsvoertuig met een hogere snelheid dan gebruikelijk. De minister gaf verder aan dat bij de KMar tijdens de rij-opleiding wordt aangeleerd dat het vermeende strafbare feit in verhouding moet staan tot de noodzaak tot achtervolging. Ook moet de veiligheid van iedereen zijn gewaarborgd.

10. De minister zond bij zijn reactie interne werkinstructies mee: Operationele Instructie III-24-a "Gebruik optische en geluidssignalen" en III-25-a "Vrijstelling RVV 1990." (zie Achtergrond) In deze instructies staan aanwijzingen voor het voeren van zwaailicht en sirene en de vrijstelling van het Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens (RVV). Onder andere staat hierin vermeld dat zwaailicht en sirene mogen worden gebruikt om kenbaar te maken dat de KMar een dringende taak vervult. Hierbij is aangegeven wat als dringende taak kan worden aangemerkt, waaronder een dringende noodzakelijke aanhouding van een persoon die wordt verdacht van een ernstig misdrijf.

11. Mevrouw D. verklaarde op 9 oktober 2009 telefonisch aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman dat zij bijna was aangereden door de vluchtende auto. Zij kon nog net achteruitspringen. Als zij een stap meer naar voren had gedaan had de auto haar geraakt. Deze auto had een zodanig hoge snelheid gehad, dat hij eerder uit de bocht was gevlogen en ook wat had geraakt. Deze auto remde helemaal niet en kwam tot

stilstand tegen een op een grasveld, waar na drie uur 's middags kinderen spelen. De KMar had minder hard gereden maar nog altijd 50 of 60 km per uur. Zij had haar verklaring bij de KMar niet terug kunnen lezen. Zij vond het niet netjes dat de KMar er van had gemaakt dat zij zelf rustig reden en had gedaan alsof er niets aan de hand was.

12. Verzoeker reageerde op 23 november 2009 op de reactie van de minister.

Hij gaf aan dat de KMar een drugsrunner risicovol langs een school en over een woonerf had achtervolgd en opgejaagd waar de ambtenaren zelf niet eerder waren geweest. Hij voegde hier aan toe dat de achtervolging van drugsrunners wordt afgebroken vanwege hun verkeersgevaarlijke gedrag, maar dat deze achtervolging desondanks was doorgezet. Hij gaf uitvoerig aan dat de verklaringen van de KMar naar zijn mening op essentiële punten tegenstrijdig waren.

De minister zag geen aanleiding om op deze informatie te reageren.

Beoordeling

13. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit brengt mee dat een overheidsinstantie bij de uitvoering van een taak de veiligheid van anderen niet onnodig in gevaar mag brengen.

14. Verzoeker klaagde erover dat de geringe ernst van het strafbare feit de achtervolging niet rechtvaardigde, terwijl wel de veiligheid van betrokkenen in de woonwijk in gevaar was gebracht.

15. De KMar moet bij een achtervolging de afweging maken of de ernst van het vermeende strafbare feit de noodzaak van de achtervolging rechtvaardigt. Hierbij moet de KMar de risico's voor de veiligheid van betrokkenen betrekken. Deze veiligheidsrisico's worden in dit geval bepaald door het rijgedrag van de KMar en overige factoren, waaronder het rijgedrag van de achtervolgde auto, vermoedelijk een drugsrunner. Van drugsrunners was het bij de KMar-ambtenaren bekend dat zij hard en gevaarlijk rijden.

16. Over de noodzaak tot achtervolging blijkt uit de Operationele Instructie van de KMar (zie Achtergrond, onder 3.) dat verkeersvoorschriften mogen worden genegeerd ten behoeve van een dringende noodzakelijke aanhouding van een persoon die wordt verdacht van een ernstig misdrijf. In dit geval onttrok de bestuurder van de achtervolgde auto zich aan het MTV-toezicht, door de aanwijzingen van de KMar niet te volgen. Dit is strafbaar. Tegelijk had de KMar het vermoeden dat de bestuurder een drugsrunner was, zodat sprake kon zijn van een misdrijf op grond van de Opiumwet. Aangenomen wordt dat de KMar op grond hiervan het noodzakelijk vond de achtervolging in te zetten.

17. Het rijgedrag van de KMar heeft de veiligheid van betrokkenen niet in gevaar gebracht. De bestuurder, H., heeft de nodige voorzichtigheid in acht genomen. De KMar was de auto ook uit het oog verloren. Wel mocht op het laatste stuk, het woonerf, slechts stapvoets worden gereden en reed de KMar daar te hard (volgens de KMar zelf 40 km per uur, volgens de getuige 50 a 60 km en volgens verzoeker nog harder). Ook hiervan is echter niet gebleken dat de KMar hiermee de veiligheid van betrokkenen in gevaar heeft gebracht. Hierbij speelt een rol dat H. bijzondere rij-ervaring heeft met achtervolgingen en als ME-chauffeur.

18. Het rijgedrag van de achtervolgde auto bracht de veiligheid van betrokkenen en vooral zichzelf wel in gevaar. Hij reed zodanig hard dat hij bijna mevrouw D. aan reed en vervolgens botste de auto tegen een boom. Niemand leek hierdoor echter gewond te zijn geraakt.

19. Bij deze achtervolging is niemand daadwerkelijk aangereden.

De KMar heeft echter bij de achtervolging wel een aantal risico's genomen waarvan het de vraag is of het niet min of meer toeval is geweest dat er geen ongelukken zijn gebeurd. Immers, de KMar heeft de achtervolging voortgezet nadat de drugsrunner een woonwijk in reed, waar de maximale snelheid 30 km per uur is. De KMar-ambtenaren V. en H. wisten dat drugsrunners hard en gevaarlijk rijden en daarmee een ongeluk kunnen veroorzaken. Dit was ook de reden waarom achtervolgingen van drugsrunners vaker worden afgebroken en zij dit in een eerder geval ook hadden gedaan. Zij kenden deze omgeving niet en wisten niet hoe deze woonwijk er uit zag. Er bleek in deze wijk een basisschool te staan die nog net niet uit was.

20. Bij de beslissing om de achtervolging door te zetten nadat de drugsrunner de woonwijk in was gereden, moest de KMar opnieuw de afweging maken of de ernst van het strafbare feit opwoog tegen de risico's van het onvoorspelbare gedrag van de achtervolgde auto. V. en H. vonden de zichtbare risico's die deze verdachte nam niet zodanig dat zij besloten de achtervolging af te breken. Indien er bij de school wel kinderen of volwassenen op straat hadden gestaan, zouden zij naar hun zeggen de achtervolging wel hebben afgebroken.

21. In dit geval kan niet met zekerheid worden vastgesteld of het rijgedrag van de verdachte zou zijn veranderd als de KMar de achtervolging eerder had afgebroken. Mogelijk zou de achtervolgde auto ook met hoge snelheid zijn doorgereden als de KMar meteen de achtervolging had afgebroken.

22. Dit doet er echter niet aan af dat de KMar een onbekend risico heeft genomen omdat vooraf niet voorzienbaar was wat er zou gebeuren. Het gevaar dat men in een woonwijk, waar de ambtenaren niet bekend zijn, op een situatie stuit waardoor (mede door het gedrag van de verdachte) de veiligheid van omwonenden in gevaar wordt gebracht is immers niet denkbeeldig. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman rechtvaardigde

de ernst van het strafbare feit dat de verdachte mogelijk had gepleegd het nemen van dit risico niet.

Hiermee is gehandeld in strijd met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van de handelwijze na verzoekers melding

Bevindingen

1. Verzoeker wilde met zijn melding van 18 september 2008 en later met zijn klacht van 22 september 2008 bereiken dat de KMar lering trok uit deze achtervolging. Hij klaagt erover dat de KMar niet bereid was actie te ondernemen naar aanleiding van zijn melding.

2. De Commandant van de KMar verklaarde op 20 februari 2009 verzoekers klacht ook op dit punt ongegrond. De Commandant volgde hier het advies van de klachtencommissie.

3. Dit advies luidde onder meer als volgt:

Het was te betreuren dat verzoeker het gevoel had gekregen van het kastje naar de muur te zijn gestuurd. Uit de verklaringen van de betrokkenen was gebleken dat verzoeker eerst telefonisch met een ambtenaar van de KMar had gesproken. Deze had beloofd verzoeker een klachtenfolder toe te sturen. Een andere KMar-ambtenaar, S., had verzoeker teruggebeld na de melding van verzoekers klacht. S. had aan verzoeker de zienswijze en de handelwijze van de KMar uitgelegd. Verzoeker had daarop gezegd wat er allemaal had kunnen plaatsvinden. De aanwijzing van S. aan verzoeker om een klachtbrief te schrijven was correct en in overeenstemming met de klachtprocedure.

4. Verzoeker deelde in zijn verzoekschrift aan de Nationale ombudsman onder meer mee dat hij wilde dat de KMar zou leren om niet zonder kennis van de vluchtwegen een achtervolging in te zetten. Hij hoopte dat dergelijke onverantwoorde acties voor een simpele drugsrunner nooit meer zouden plaatsvinden. Hij bespeurde echter geen enkele actiebereidheid. Hij voelde zich niet serieus genomen in de klachtbehandeling. Hij vond dat het niet zo kon zijn dat als de KMar onverantwoord had gehandeld, men ermee wegkwam als er maar geen doden waren gevallen.

5.1 De minister van Defensie gaf in zijn reactie van 25 september 2009 aan dat het was te betreuren dat verzoeker het gevoel had van het kastje naar de muur te zijn gestuurd. Uit de verklaringen van de betrokken ambtenaren S. en B. in het interne onderzoek was gebleken dat verzoeker eerst met een ambtenaar van de plantondienst van de brigade Limburg-Zuid contact heeft gehad. Deze ambtenaar had beloofd een klachtenfolder toe te sturen. S. had na de melding van deze klacht verzoeker teruggebeld. De aanwijzing van S. aan verzoeker om een klachtbrief te schrijven aan de Commandant was correct. Daarom

hadden de medewerkers van de KMar niet onbehoorlijk gehandeld.

5.2 Volgens de minister is de gebruikelijke handelwijze van een melding als van verzoeker, de klacht aanhoren en proberen dit ter plekke naar tevredenheid af te handelen. In het algemeen is dat het beste door de burger informatie te verschaffen onder welke omstandigheden de KMar met optische en geluidssignalen mag optreden en mag afwijken van het RVV 1990. Lukt dat niet, dan zal de KMar aan de burger vragen zijn klacht op schrift te stellen, zodat de beleving van de burger van de omstandigheden het beste kan worden weergegeven, aldus de minister.

Beoordeling

6. Het fair play beginsel houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit houdt in dat de burger ook het gevoel wordt gegeven dat er serieus naar zijn klacht is gekeken en dat uit zijn klacht lering wordt getrokken voor de toekomst.

7. Verzoeker wilde met zijn melding en later met zijn klacht bereiken dat een gevaarlijke achtervolging door de KMar niet nogmaals in zijn woonwijk zou plaatsvinden.

8. De KMar vond dat er niets aan de hand was met deze achtervolging. Dat er in dit geval niemand is aangereden, wil echter niet zeggen dat de KMar hier geen lering uit zou hoeven trekken. De KMar dient zich immers te realiseren dat men in een woonwijk die men niet kent, onbekende risico's neemt waardoor toch personen in gevaar kunnen worden gebracht.

9. De KMar had serieus met verzoeker in gesprek moeten gaan en hem dienen te vertellen dat zij zijn melding in hun evaluatie zouden betrekken. S. had aan verzoeker wel de zienswijze en de handelwijze van de KMar uitgelegd. Dit was echter niet voldoende, omdat verzoeker een herhaling van de in zijn ogen gevaarlijke situatie wilde voorkomen.

10. In de schriftelijke klachtbehandeling heeft de KMar alleen het rijgedrag van de betrokken ambtenaren beoordeeld en of de veiligheid daadwerkelijk in gevaar is gebracht, en heeft niet het rijgedrag van de achtervolgde verdachte hierin betrokken. Dit was een te beperkte beoordeling. De KMar heeft verder verzoeker niet de erkenning gegeven dat hij een serieuze melding had gedaan, en evenmin dat deze melding wordt meegenomen als een volgende soortgelijke situatie zich voordoet. Dit had de KMar echter wel behoren te doen.

Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Koninklijke Marechaussee is

gegrond ten aanzien van:

de voortzetting van de achtervolging in een woonwijk, wegens strijd met het evenredigheidsvereiste;

de klachtbehandeling, wegens strijd met het vereiste van fair play.

Onderzoek

Op 1 april 2009 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Z. te Maastricht, met een klacht over een gedraging van de Koninklijke Marechaussee.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Defensie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Defensie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast legden twee betrokken ambtenaren en een getuige telefonisch een verklaring af.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De minister van Defensie berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen en/of aan te vullen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Een e-mailbericht van verzoeker aan ambtenaar S. van de Koninklijke Marechaussee van 18 september 2008;

Een brief van verzoeker aan de Koninklijke Marechaussee van 22 september 2008;

Het klachtdossier van de Koninklijke Marechaussee, waarin zich onder meer bevindt:

- verklaringen van V. en H. in het kader van het interne klachtonderzoek;

- het advies van de klachtencommissie aan de Commandant van de Koninklijke Marechaussee van 27 januari 2009; van de Koninklijke Marechaussee van 27 januari 2009;
- de beslissing van de Commandant van de Koninklijke Marechaussee van 8 februari 2009;
- een plattegrond van de woonwijk;

Een brief van verzoeker aan de Nationale ombudsman van 27 maart 2009;

Een brief van de Nationale ombudsman aan de minister van Defensie van 4 augustus 2009;

Een brief van de Nationale ombudsman aan verzoeker van 4 augustus 2009;

Diverse e-mailberichten tussen verzoeker en het Bureau Nationale ombudsman over en weer van april, juni, juli 2009;

Telefonische verklaringen van betrokken ambtenaren V, en H., elk van 28 augustus 2009;

Een brief van de minister van Defensie aan de Nationale ombudsman van 25 september 2009;

Een telefonische verklaring van mevrouw D. Van 9 oktober 2009;

E-mailberichten van verzoeker van 23 november 2009 en van 22 februari 2010.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Reglement verkeersregels en verkeerstekens (RVV) 1990

Artikel 91

"Bestuurders van een voorrangsvoertuig mogen afwijken van de voorschriften van dit besluit voor zover de uitoefening van hun taak dit vereist."

2. Vrijstelling politie

Krachtens artikel 147 van de Wegenverkeerswet 1994 kan de Minister van Verkeer en Waterstaat onder meer vrijstelling verlenen van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 voor het gebruik van de weg ten behoeve van

openbare diensten. De Beschikking houdende vrijstelling van de bepalingen van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990, van 31 maart 1994 (nummer RVR 172392, in werking getreden op 1 april 1994) van de Minister van Verkeer en Waterstaat luidt onder meer:

"Overwegende, dat de politie een openbare dienst is (...) (...) II. aan de regio's (regionale politiekorpsen) ten behoeve van de bij hen in dienst zijnde ambtenaren van politie (...) vrijstelling te verlenen van de bepalingen van het RVV 1990. III. aan de uitoefening van de bevoegdheden, ontleend aan de vrijstelling, de volgende voorschriften te verbinden: a. de veiligheid van het verkeer dient zoveel mogelijk te worden gewaarborgd; b. van de vrijstelling mag alleen gebruik worden gemaakt voor zover dit voor de uitvoering van de opgedragen taken noodzakelijk is."

3. Operationele Instructie Koninklijke Marechaussee nummer III-24-a

In werking per 1 januari 2009

"1. Algemeen

Artikel 29 van het Reglement Verkeersregels en Verkeerstekens 1990 (RVV 1990) geeft een opsomming aan van bestuurders die gerechtigd zijn bijzondere signalen, bestaande uit blauw zwaai of knipperlicht en twee of drietonige hoorn te voeren om kenbaar te maken dat zij een dringende taak vervullen.

(...)

3. Gebruik bijzondere signalen

Motorvoertuigen ten dienste van de KMar, met de inwerking zijnde optische en geluidssignalen, mogen slechts worden bestuurd door ambtenaren van de KMar (...) in de uitoefening van één der taken genoemd in artikel 6, lid 1 onder a t/m g van de Politiewet 1993;

a. de (...) bestuurder mogen de optische en geluidssignalen slechts gebruiken om kenbaar te maken dat zij een dringende taak vervullen. (...)

b. Als dringende politietaken kan in dit verband worden aangemerkt:

- i) optreden i.v.m. ernstige verstoring van de openbare orde of goed, of vrees daarvoor;
- ii) optreden i.v.m. aanranding van lijf, eerbaarheid of goed, of vrees daarvoor;
- iii) dringende noodzakelijke aanhouding van personen, verdacht van ernstige misdrijven;

iv) optreden i.v.m. voorvallen, waarbij redelijkerwijs verwacht kan worden dat mens of dier onmiddellijk ernstig gevaar lopen;

v) verkeerstechnische begeleiding van autoriteiten ten aanzien van wie een hoog veiligheidsrisico geldt;

vi) verkeerstechnische begeleiding van militaire voertuigen welke qua inrichtingseisen niet voldoen aan de bepalingen neergelegd in het Voertuigreglement."

4. Operationele Instructie Koninklijke Marechaussee nummer III-25-a

In werking per 1 januari 2009

"1. Algemeen

De Koninklijke Marechaussee (KMar) is onder andere belast met de uitoefening van politietaken zoals omschreven in artikel 6 van de Politiewet 1993

(...)

Omdat de KMar, evenals de politie, een openbare dienst is zoals bedoeld in artikel 147 van de Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994, is voor zover op grond van artikel 91 van het RVV 1990) de KMar niet reeds van de bepalingen van het RVV 1990 mag afwijken, aan de KMar algehele vrijstelling verleend van de bepalingen van het RVV 1990."